

fulde kunne rummes, og at man altsaa ikke paa nogen Maade bør styde det fra sig uden at have undersøgt det.

Jeg tror, at dette maa være tilstrækkeligt til i al Korthed at betegne det Standpunkt, hvorpaa Udvalgets Flertal staar. Jeg nægter imidlertid ikke, at jeg har faaet det Indtryk af det Foredrag, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds har holdt, at den Stilling, han har troet det rigtigst at indtage i denne Sag, er begrundet ikke saa meget i de Betragtninger, som han har gjort gjældende angaaende den Maade, hvorpaa man bedst skulde kunne faae en tilfredsstillende Rigsdagsbygning og i det Hele løse de Opgaver, som fremtræde gennem de omhandlede Byggeplaner, som derimod i Hensyn til den politiske Stilling og i politiske Betragtninger. Jeg skal ikke sige Noget til det ærede Medlem i den Henseende i min Egenstaaelse af Ordfører, men personlig ønskede jeg at gjøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem. Grundtonen i hans Foredrag var denne: Saa længe Grundloven ligger i Ruiner, er det ikke Tid at opføre et Kongeslot, saa længe er det navnlig ikke Tid at give dette Ministerium, som er Skyld i Grundlovens uheldige Forsatning, et Tillidsvotum. Jeg ønsker ikke at indlade mig i en Undersøgelse om, hvorvidt det med Sandhed kan siges, at Grundloven ligger i Ruiner. Jeg har ikke lagt Dølgemaal paa, at efter min Opfattelse er den politiske Tilstand i Danmark for Dieblicket i høieste Grad sørgelig. Jeg har ligesaa lidt lagt Dølgemaal paa, at det er min Mening, at det burde være Formaalet for alle fædrelandstjærlige og grundlovstro Mænds Bestræbelser at se at bringe Landet ud af denne saa sørgelige Tilstand. Men efter min Opfattelse arbejdes der bedst i den Retning særlig fra Folkethingets Side derved, at det med rolig Værdighed udfører Alt, hvad der kan siges at være overensstemmende med dets Pligt, og at det gjør det uden at lade sig paavirke af Hensynet til, om der fra anden Side handles saaledes, som det formenes vilde være rigtig. Jeg tror ikke, det kan betænkes, at det er et Hensyn, der skyldes Landets Konge, at efter at den Kongeborg, der efter de bestaaende Bestemmelser tilkommer ham, ved en uheldig Hændelse er bleven lagt i Grus,

maa der opføres en ny Kongebolig. Han har derpaa et moralsk, politisk og konstitutionelt Krav. Men naar det forholder sig saa, gjør Rigsdagen og særlig Folkethinget kun sin Pligt ved at anerkjende dette, og det er min Overbevisning, at ligesom Rigsdagen handler rigtigt og værdigt ved at gjøre sin Pligt uden Hensyn til, hvorvidt Andre gjøre deres, saaledes er der en særegen Opfordring for Folkerepræsentationen til netop i Gjærningen at vise, hvorledes de politiske uheldige Forhold ikke have nogen Indvirkning paa den Maade, hvorpaa Rigsdagen stiller sig lige overfor sin Pligt mod Kongehuset, at Rigsdagen netop i dette Dieblikk er rede til paa en loyal Maade at bidrage til, at Kongen og Kongehuset igjen faar en Bolig, saaledes som den passer sig for Kongen. Rigsdagen faavel som Landet skylder, forekommer det mig, sin egen Ære og Værdighed at bidrage til, at hvad der maa erkjendes at høre med til en værdig Stilling for Kongehuset bliver bragt tilstede. Dette er ikke noget Tillidsvotum til Regjeringen; nei, det er snarere, om jeg saa maa sige, et Tillidsvotum, Rigsdagen giver sig selv; man voterer for, at man har den Tillid til sig selv, at man vel veed at skjelne imellem, hvad der vedrører Regjeringen, og hvad der angaar Kongen. Rigsdagen veed vel for sit Vedkommende at holde Spørgsmaalet om den uansvarlige Konge, og hvad der skyldes hans ophviede Stilling, udenfor alt det politiske Kjøvel og den politiske Strid, hvorunder vi leve. Jeg vil sige dette, at jeg tror, at ogsaa ved at gjøre det første Skridt for at faae gennemført Tanken om Opførelsen af en ny Bygning for Rigsdagen handler man i en Måde, som kan føre til at gjenopreise ikke blot Rigsdagens ydre Hus, men ogsaa Rigsdagens indre konstitutionelle Bygning. Jeg vilde gjerne i den Enighed, som jeg haaber maa blive tilveiebragt mellem de to Thing om Gjenopførelsen af den nye Rigsdagsbygning, se et Varsel om, at den Tid nærmer sig, da begge Rigsdagens Afdelinger i lige høj Grad maa føle Nødvendigheden af i Virkeligheden at enes om at gjenopreise Rigsdagens konstitutionelle Bygning. Skulde denne Sag kunne faae Betydning som et Varsel i den Retning, saa vil jeg sige, at denne Samling, der jo desværre lader til at skulle slutte paa